

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VI

Číslo 6

Červenec 2001

Z OBSAHU:

Jáhenské svěcení

STRANA 4

Připravované akce

STRANA 6-7

Strážce hrobu svaté Zdislavy

STRANA 8

„Neznámo“ v Růžodolu

STRANA 13

Českodubské podzemí

STRANA 15

Dobrovolná služba mládeže

STRANA 16

Svěcení pěti jáhnů-čekatelů kněžství je nadějí a radostí celé diecéze. Foto Michal Doležal

Nový nuncius v České republice

Vatikán-Praha: Arcibiskup Erwin Josef Ender (64) byl 19. května jmenován ve Vatikánu novým apoštolským nunciem v České republice.

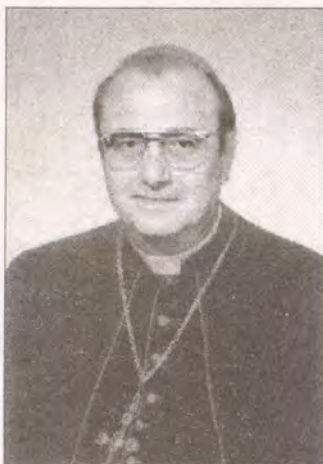
Arcibiskup Ender pochází z obce Steingrund (wroclavská arcidiecéze na území dnešního Polska), kde se narodil 7. 9. 1937. V poválečném období vyrůstal Erwin J. Ender v Německu. Teologická studia absolvoval na univerzitách v Münsteru a na Gregoriánské univerzitě v Římě, kde získal doktorát teologie. Na kněze byl vysvěcen rovněž v Římě 10. října 1965.

Roku 1970 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce, kde dvacet let pracoval na Státním sekretariátu. 15. 3. 1990 byl jmenován apoštolským delegátem oblasti Rudého moře a 5. 4. téhož roku apoštolským nunciem v Súdánu. Od 25. 5. 1993 se stává rovněž apoštolským delegátem v Somálsku. 9. 7. 1997 byl jmenován apoštolským nunciem v Litvě, Estonsku a Lotyšsku. Hovoří anglicky, francouzsky, italsky, litevsky a německy.

Po dosavadním nunciu arcibiskupu Giovanni Coppovi (75) se Erwin J. Ender stává druhým velvyslancem Vatikánu v historii České republiky.

Apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Giovanni Coppa děkovnou bohoslužbou ve Svatovítské katedrále na Pražském hradě ve čtvrtek 28. 6. večer oficiálně ukončil své 11leté diplomatické poslání v naší vlasti.

Při koncelebrované mši poděkoval nuncius Bohu za vše, čeho se mu během mise v naší zemi dostalo. Připomněl při této příležitosti, že byl prvním nunciem, který přijel do bývalého Československa po 40 letech zmrazení vzájemných vztahů mezi tehdejší komunistickou vládou a Svatým stolicem.

Nový apoštolský nuncius v ČR – Erwin Josef Ender

Vyjádřil rovněž vděčnost za přátelství i pomoc, které se mu u nás dostávalo, jak od členů biskupské konference, tak od kněží i laiků.

V závěru bohoslužby poděkoval apoštolskému nunciu za jeho službu předseda České biskupské konference (ČBK) olomoucký arcibiskup Jan Graubner a pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

Jménem Ekumenické rady církví vyjádřil nunciu vděčnost za podporu ekumenismu její předseda a biskup Slezské církve evangelické a. v. Vladislav Volný. Kromě koncelebrujících biskupů českých a moravských diecézí a řady kněží se bohoslužby zúčastnili zástupci diplomatických misí a četní hosté.

Počátkem července se apoštolský nuncius Coppa zúčastní ještě zasedání ČBK a cyrilometodějské poutě na Velehradě.

Dvacet devět arcibiskupů obdrželo pallium

Vatikán/VIS: Pallium z rukou papeže Jana Pavla II. obdrželo o slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla 34 arcibiskupů-metropolitů. Slavnostní ceremonie se koná na Svatopetrském náměstí od 18.30 hodin.

Pallium je vlněný bílý pásek zdobený výšivkou šesti čer-

ných křížků, který papež a metropolité nosí při bohoslužbách kolem krku na mešním rouchu. Je utkán z bílé vlny beránků darovaných každoročně papeži na svátek sv. Anežky Římské (21.1.). Pallium symbolicky vyjadřuje spojení s centrem církve v Římě a kolegium metropolitů s Petrovým nástupcem.

V České republice jsou oprávněni nosit pallium v příslušné církevní provincii dva metropolité: pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk v Čechách a olomoucký arcibiskup Jan Graubner na Moravě.

Francouzi jsou štědrejší

Paříž (F)/KNA: Katolická církev ve Francii přijala v uplynulém roce dary ve výši (v přepočtu) přes 600 milionů Kč. Tím se zvýšila celková výše darů proti roku 1999, i když počet dárců se snížil, jak sdělila Francouzská biskupská konference v Paříži.

Biskupové zároveň opět vyzvali k darům pro tzv. „církevní desátek“. Ve Francii neexistuje církevní daň. Součet darů z „církevního desátku“ nestačí

ani na mzdy 19 000 farářů a pastoračních spolupracovníků. Podle údajů biskupské konference se k darům a příjmům přičítají ještě příjmy ze sbírek při bohoslužbách ve výši 706 milionů Kč.

Od roku 1995 se počet dárců trvale snižoval o celkem půl milionu na 1,75 milionu domácností. Průměrná výše daru vzrostla z přibližně 2 450 na zhruba 3 600 Kč ročně.

Kněžské svěcení ve Filipově

Filipov: Salesiánský jáhen Pavel Tichý SDB přijal v mariánské poutní bazilice ve Filipově v sobotu 2. června kněžské svěcení z rukou litoměřického biskupa Josefa Koukla.

Primiční mši celebroidal v neděli 3. června v kostele sv. Bartoloměje v Rumburku a další pak ve Zlíně v kostele sv. Filipa a Jakuba 16. června.

Navštivte internetovou stránku Zdislavy: www.qwert.cz/zdislava

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka, IČO 16390105
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)
farnost.jbc@pvtnet.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek ThD

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: Dr. Věnceslava Fišerová

Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou

Náklad: 1650 výtisků

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001: 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Ročník VI., číslo 6

Datum vydání: 8. 7. 2001. Uzávěrka příštího čísla: 22. 7. 2001

Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červenci

Narozeniny

3. 8. Pavel Tomáš Genrt, OFM – 69 let
 10. 8. Jindřich Tomíček – 78 let
 12. 8. Petr Kuba, trvalý jáhen – 45 let
 15. 8. Grzegorz Czerny – 29 let
 16. 8. Stanislav Jonášek, SDB – 38 let
 16. 8. Aleksander Siudzik, CSsR – 46 let
 16. 8. Antonín František Švercl, – OP 70 let
16. 8. Libor Švorčík – 39 let
 18. 8. Michal Podzimek – 31 let
 18. 8. František Pospíšil, SDB – 71 let
 23. 8. Milan Filip Suchán, O. Praem – 27 let
28. 8. Jaroslav Vyterna – 74 let
 29. 8. Antonín Stajner – 37 let

Výročí svěcení

1. 8. Miroslav Maňásek – 17 let
 1. 8. Radim Jan Valík, OSB – 29 let
 3. 8. Pavel Michal – 24 let
 3. 8. Petr Němec, SDB – 24 let
 3. 8. Jozef Piroh 24 – let
 4. 8. Drahoslav Bernard Říský, OFM – 53 let
 5. 8. Mons. Josef Stejskal – 52 let
 7. 8. Jaroslav Gajdošík – 11 let
 10. 8. Štefan Pilarčík – 8 let
 14. 8. Pavel Klouček, jáhen-čekatel na kněžské svěcení – 1 rok
 15. 8. Jindřich Bernhard Thebes, O.Cist. – 36 let
 26. 8. Michal Benedikt Pintér, O.Praem. – 6 let
 31. 8. Jan Chmelař – 2 roky

Vážení čtenáři,

právem jste udiveni, že nevyšlo červené číslo našeho časopisu. Využili jsme tohoto předprázdního měsíce, abychom upravili vydávání Zdislavy na začátky měsíců. O prázdninách tedy nevyjde jen jedno číslo, ale na začátku srpna se setkáme na těchto stránkách znovu. Také nám toto „přeskočení z konce na začátek měsíců“ pomohlo, abychom vám přinesli čerstvé zprávy a fotografie z netradičně bohatého jáhenského svěcení před několika dny. Pět našich čekatelů kněžství přijalo jáhenský stupeň této svátosti a začínají působit ve farnostech. Dále bych rád upozornil na velmi otevřený rozhovor s novým strážcem hrobu sv. Zdislavy, patronky diecéze a našeho časopisu.

Vás šéfredaktor

P. Michal Podzimek

Svaté přijímání – nebo přijetí lásky?

Slavnost Těla a Krve Páně se tradičně stává příležitostí k prvnímu přijetí eucharistického Krista. Ve farnostech tento den bývá velkou událostí a mnohé děti si okamžiky svého prvního svátého přijímání pamatují celý život.

Zatímco někde se ještě konávají tradiční průvody Božího Těla a svátostná pozhánání od trvalých nebo improvizovaných oltářů za velké účasti korporací a všeho lidu, jinde „alespoň“ velkolepě vyzdobí kostel a prožijí oslavu Eucharistie v kruhu farního společenství.

Jaký je však skutečný vztah „člověka kostelního“ k tomu velkému tajemství? Co se odehrává v nitru člověka, který přistupuje k svatému přijímání? Budeme-li po očku pozorovat vnější chování věřících v kostele, můžeme mít mnohde a z mnohých podivný pocit, že vše není úplně v pořádku – a kéž by to bylo jen zdání! Žvýkačky v ústech, čtení novin během mše, roztěkanost, hovory se sousedy (jež si hlasitostí a tematikou nezadají s rozhovory lidí na ulici), šustění igelitkami nebo cinkání penězi i při čtení evangelia...

Na druhé straně se někteří „kovani“ farníci nevrle ohlížejí po neznámých příchozích, kteří si dovolili vstoupit během obřadu do kostela a nevyvarují se při tom drobného rušení, jiní slehají pohledy po dítěti, které je ještě příliš malé na to, aby bylo němé jako kapr a nehybné celou mši jako socha. Dobře si na jedné straně všimnou nedokonalostí v liturgii, výzdobě, asistenci nebo v hudebním doprovodu, ale sami se rozhodně aktivně nezapojí ani zpěvem, takže i mše s padesáti účastníky bývá někdy duetem kněze a varhaníka... Že by opravdu nikdo neuměl zpívat, že by národ oněměl?

Dokumenty II. Vatikánské koncilu a následná liturgická reforma mluví jasnou řečí: Mše svatá je DÍKUČINĚNÍ, OBĚŤ, SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ, HOSTINA A SPOLEČENSTVÍ.

Je to slavnost i mého poděkování – třeba jen za nohy, které mne byly

schopny do kostela donést, za život, zdraví, přátelství, práci, domov...? Je to oběť i mého života, skutků, proher i výher, radostí i strachu, starostí kladených na oltář jako velmi pestrá kytička mého nedokonalého já? Je to spolu se všemi sdílená radost, že hřích, bolest i smrt mají svého definitivního Přemožitele, díky kterému i já a má blízcí jednou vstaneme z mrtvých a budeme konečně moci naplno prožívat tak dlouho hledané štěstí? Je to hostina nejen Božího Slova a Těla, při které se sytí má vyhladovělá a žízňivá duše, ale je to i má příležitost svým odpuštěním, sebedarováním, sdílením darovat něco člověku vedle sebe? Má náhodný svědek mešní oběti jasno v tom, že zavítal do radostného, srdečného

ho, milujícího se společenství?

Mše sv. je setkání Milujícího s bratry a sestrami. Je to setkání lásky, ve kterém nemáme roli diváků, ale Bohem ke spolupráci pozvaných účastníků. Copak mi není stydno takové chvíle odbyť formalistickým přístupem, nebo se dokonce ptát, zda „musím“, místo „smím“?

Okamžik přijímání Kristova Těla je nesmírně intimní a zároveň úžasný, je chvílí, kterou mi není schopen nikdo nahradit. Jak mohu v této chvíli, kdy můj Stvořitel se mi dává na dlaně, nezůstat v němém úžasu nad jeho sebedarující se láskou? Mateřské sepjetí maminky a dítěte v jejím lůně, intimní chvíle milujících se manželů jsou jen nedokonalým symbolem prolnutí Boha a člověka, Stvořitele vesmíru a malé nicky ztracené v propasti galaxií. Je to okamžik, ve kterém dostávám světlo poznání, sílu k boji se zlem, k překonávání nepřekonatelného, odpuštění svých chyb (často tak velkých a zbytečných), jsem vyznamenáván nad anděly...

Co bych všechno doma, v práci, mezi přáteli mohl dokázat, kdybych si uvědomoval, že On je se mnou!

Kdo můžeš pochopit, pochop!
 P. Viliam, Česká Lípa, foto P. Kusala

Jáhenské svěcení

Veliká radost a naděje pro celou naši diecézi

V sobotu 23. června byla opět katedrála plná. Pět bohoslovců přistupovalo k jáhenskému svěcení. Magistři teologie Vít Audy, Martin Davídek, Miroslav Dvouletý, Petr Fadrhons a Alois Heger.

Jáhni – kandidáti kněžství

Tuto velikou chvíli přišly s nimi prožít jejich rodiny, přátelé a litoměřičtí diecézané. Je to již hodně dlouho, kdy bylo svěceno tolik jáhnů pro naši diecézi. Vidět bylo dokonce i pěkné kroje z Boršic, odkud pochází Miroslav Dvouletý.

V kázání pan biskup Koukl připoměl historickou úlohu služby jáhnů, a na konkrétním příkladu jáhna Filipa ukázal, jak se mění náboženská situace lidí, ke kterým dnes budou přicházet. Tehdejší člověk, např. komoří etiopské královny (Sk 8, 27) byl náboženský člověk, četl Starý zákon a Filip jej mohl velmi brzy pokřtít. Dnes přicházejí lidé, kteří nejsou nábožensky založeni a je třeba jim pomáhat na jejich cestě hledání od úplného začátku.

Stálí jáhnové

V naši diecézi nám přibyli též dva stálí jáhni: Mgr. Milan Mordačik (16. 6.) a Mgr. Jiří Breu v Novosedlicích (17. 6.), kteří jako ženatí muži přijímají jáhenství stálé, po kterém nenásleduje kněžské svěcení. Mohli bychom říci, že zůstávají mnohem déle spojeni se svou farností než jáhni-čekatelé kněžství, kteří po své praxi odcházejí na jiné místo.

Tito stálí jáhni, kterých je v naší diecézi nyní 12, mají velkou šanci budovat most mezi církví a světem skrze jejich službu oltáře, slova a charity a skrze jejich profesní a rodinné svědectví v každodenním životě. Jáhen též svou existencí připomíná, že všichni křesťané jsou svým křtem „ve službě“ evangelizace, třebaže jsou ponoře-

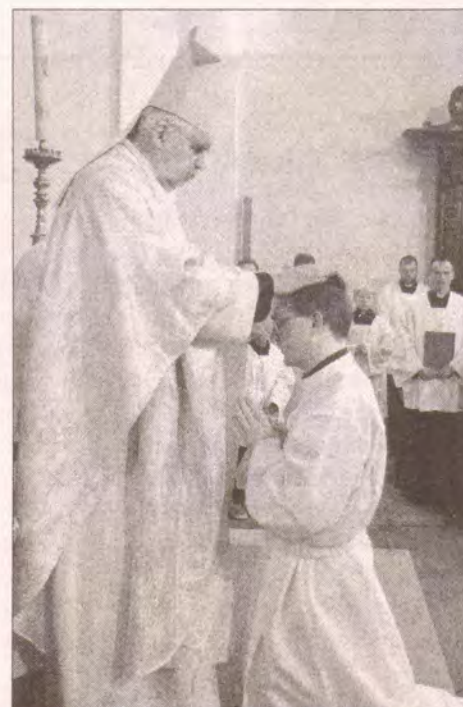
ni do skutečnosti tohoto světa. Nedávno běžel v televizi krásný česko-francouzský dokument o jáhnech pro třetí tisíciletí, kde bylo vidět jáhna, který pracuje u policie a s mládeží, inženýra a technika kanalizací atd. Obnovená služba stá-

lých jáhnů je velkým darem 2. vatikánského koncilu pro církve.

Velké Bohu díky za každého jáhna pro naši diecézi.

P. Josef Hurt

Jáhenským svěcením slibovali naši jáhnové závazek celibátu, poslušnost biskupovi a modlitby za církve a s církví (breviář). Během jáhenské praxe mohou ve farnostech křtít, oddávat snoubence, číst při bohoslužbách evangelium, kázat, vyučovat katechismus a pohřbívat zesnulé.

Po roce jáhenské praxe, kdy budou pomáhat v přidělených farnostech, čeká jáhny kněžské svěcení.
Foto Michal Doležal

Dny Josefa Zvěřiny

Na 200 účastníků letošních Dnů Josefa Zvěřiny se sešlo v prostorách Mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích ve dnech 8.–10. června. Z různých úhlů se zde pohlíželo na téma „Česká církev na prahu třetího tisíciletí“.

Součástí programu byly také dvě mše, které celebroidali pražští světící biskupové Jaroslav Škarvada a Václav Malý v bazilice Navštívení Panny Marie. Hlavní přednášku o církvi v postmoderní společnosti pronesl prof. Eberhard Tiefensee, vedoucí Katedry filozofie Teologické fakulty v Erfurtu. Upozornil v ní především na důležitá znamení dnešní doby (globalizace, fundamentalismus, ekologie, společenská role ženy, atd.) a zdůraznil, že je nezbytné chápat tato znamení jako výzvu pro církev i jednotlivé křesťany a promyšleně a aktivně se k nim postavit. Prof. Tomáš Halík ve své přednášce zdůraznil rozměr křesťanství jako cesty, která počítá s připraveností jednotlivce i skupiny k růstu. Při závěrečné panelové diskusi se pokusili na situaci církve a katolických křesťanů v českých zemích podívat očima svého oboru, příp. jiné konfese psychologové prof. Vladimír Smékal z brněnské Masarykovy univerzity a Dr. Slavomil Hubálek z Prahy, sociolog Dr. Libor Prudký, filozof doc. Zdeněk Pinc z Fakulty humanitních studií Univerzity Karlovy a farářka Církve československé husitské z Hrádku nad Nisou Hedvika Zimmermannová.

Přednášky byly prokládány diskusemi v pracovních skupinách. Diskusí se účastnily též řeholní sestry, které si především kladly otázku svého působení v dnešní společnosti. Jednou z alternativ je např.

možnost duchovního doprovázení laiků. Program byl zpestřen hudebním vystoupením souboru Chorea Bohemica.

Téma plenárního sněmu se objevovalo ve všech diskusních skupinách. Mezi palčivá témata, podle názorů mluvčích diskusních skupin, patří např. nedostatečné vzdělávání dospělých v teologických otázkách, nedostatečná spolupráce kněží a laiků, nesrozumitelnost jazyka věřících v současné společnosti.

Dá se říci, že jednání letošních Dnů Josefa Zvěřiny dávalo za pravdu Karlu Rahnerovi, který řekl, že „křesťan v 21. století bude buď mystikem nebo vůbec nebude křesťanem“.

Zpráva vznikla ve spolupráci s Janou Sojčekovou z Přípravné komise Plenárního sněmu katolické církve v ČR.

Oslavy třístého výročí vřatislavického kostela

Během víkendu 9.–10. června se v rámci oslav třístého výročí otevření vřatislavického kostela uskutečnilo ve farním sále setkání vřatislavických rodáků, žijících již řadu desetiletí v zahraničí. Jedná se především o občany německé národnosti, které postihl odsun místního obyvatelstva po druhé světové válce. Hosté se do Vřatislavic sjeli především z Bavorska a Rakouska.

V rámci setkání byla v sále zahájena výstava liturgického náčiní, fotografií atd. O pohoštění se starali vřatislavičtí farníci – podával se vynikající guláš s pečivem, místní vřatislavické pivo popř. nealko nápoje. Naši hosté nejen že si prohlédli rodné Vřatislavice po více než čtyřiceti letech, ale mohli se především setkat mezi sebou, neboť žijí v SRN na různých místech. V neděli jsme se všichni zúčastnili

mše svaté, kterou sloužil otec biskup Josef Koukl, který zde rovněž udělil svátost bířmování několika mladým věřícím. Poté se již naši milí hosté vydali na zpáteční cestu a místní farníci pokračovali v oslavách až do odpoledne. Bylo to příjemné setkání, takové, které obohacuje a spojuje.

Michal Hnyk

Dětský den libereckých farností

Dne 2. června se konal v Ruprechticích tradiční dětský den libereckých farností. Začal jako obvykle v kostele U Obrázku dětskou mší svatou, kterou sloužil otec Antonín. Kvůli nepřízní počasí jsem se po ní přesunuli do tělocvičny na náměstí, která

byla pro tento případ v záloze. Tato změna dětem nijak zvlášť nevalila. Po písničkách a vydatném obědě (jako vždycky byly párky) se všichni pustili do soutěžních disciplín, které byly tentokrát připraveny tak, aby odpovídaly letošnímu tématu – „Ze života hmyzu“. Letos bylo jich netradičně osmnáct, i když se očekával menší počet soutěží. Doufáme, že i příští rok se budeme moci všichni sejít opět U Obrázku.

Michal Hnyk

Ve stejný den, 2. června, se konalo podobné setkání i v Bozkově. Přítomny byly děti z blízka i z dále (až z Mladé Boleslavi) a sešlo se jich více než sto.

Foto P. Antonín Dabrowski: spíš než na hmyz to vypadá na savce a plazy

Výběrové řízení v BGB

Biskupství litoměřické vypisuje výběrové řízení na místo ředitele / ředitelky Biskupského gymnázia Bohosudov (Koněvova 100, 417 42 Krupka 1 – Bohosudov) s nástupem od 1. 9. 2001.

Základním požadavkem je ukončené vysokoškolské vzdělání ve studijním oboru učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro střední školy. Dalšími požadavky jsou: pedagogická praxe aspoň 6 let, znalost školských předpisů, občanská a morální bezúhonnost, dobrý zdravotní stav, uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a katolické náboženství.

Přihlášku spolu s ověřenou kopií dokladu o požadovaném vzdělání, přehledem praxe, koncepcí rozvoje školy, výpisem z rejstříku trestů a lékařským potvrzením o zdravotním stavu zašlete do 20. července 2001 na adresu: Biskupství litoměřické, Dómské nám. 1, 412 88 Litoměřice.

ZA ROK SE BUDEME BALIT NA III. CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

od 13. do 18. srpna 2002 ve Žďáru nad Sázavou!

Když se končilo setkání mládeže v Římě na Tor Vergátě, mnoho mladých se ptalo: „A kde se setkáme příští rok?“

Za takovou otázkou mladých lidí je třeba rozpoznávat něco hlubokého. Ukryvá se v ní touha prožít krásu církve, touha prožít přátelské vztahy, touha setkat se osobně a neformálně s biskupy. A že mladí lidé potřebují zakusit blízkost Boha a církve, to není třeba dokládat. Mladí lidé našli ve světových dnech a ve velkých národních setkáních svůj vlastní výraz. Patří nyní do jejich duchovní cesty. A je na těch, kteří s mládeží pracují, aby podali mladým pomocnou ruku, aby se taková setkání nestala jen něčím povrchním, ale pomáhala účastníkům otevřít se Bohu.

Když si vzpomeneme na setkání na Svaté Hoře nebo na Santa Croce – v národním centru v Římě – tak se můžeme radovat z mnoha duchovních plodů, o kterých ví nejlépe jen sám Duch svatý. Dlouhé modlitby v tichosti před eucharistií, hluboce prožité svátosti smíření a pak různá obrácení, povzbuzení k přijetí odpovědnosti v církvi a společnosti, to jsou zcela konkrétní plody Božího působení.

Velká setkání mládeže jsou důležitým vstupem do světa médií. Sdělovací prostředky většinou nezajímá, že konáme různé kurzy animátorů, že se mladí scházejí po malých skupinkách atd., ale přece je-

nom tak velkou akci jako celostátní setkání mládeže, a to ještě v době, kdy mají média tzv. okurkovou sezónu, to nemohou opomenout. A tak se může církev ukázat v jiném světle, než jak je většinou prezentována. Vidět v televizi mladé lidi, kteří se modlí, vidět jejich spontaneitu a nadšení, to je velké svědectví o věřících lidech.

Po jubilejním roce se zdálo moudré rok 2001 ponechat na menší aktivity a na nabrání nových sil. Zcela logicky se však otevřela otázka roku 2002 a oslavy XVII. světového dne mládeže. Hlavní setkání mladých celého světa s papežem se bude konat od 23. do 28. července 2002 v kanadském Torontu. Jistě tam bude přítomna i skupina mladých lidí z naší vlasti, ale

„Co třeba letos o prázdninách zkusit naplno přijmout evangelium a žít podle něj? Aspoň 15 dní...“

Katolické hnutí Světlo-Život zve mladé přibližně od 16 do 30 let na prázdninové rekolekce OÁZA NOVÉHO ŽIVOTA I.

Rekolekce se konají od 20. 7. do 5. 8. v Bechyni pod vedením P. RNDr. Jana Rajlichy OP.

Hnutí Světlo-Život (oáza) zve mladé mezi 16 a 30 roky na následující akce:

- Pout' do Jablonného v Podještědí: 9.9.2001
- Víkendové rekolekce – tzv. oázy modlitby (většinou od pátku večer do nedělního odpoledne na faře ve sv. Janu u Kamýka n. Vltavou) – termíny: 28.–30. 9. 2001
2.–4. 11. 2001
7.–9. 12. 2001
- Silvestrovská oáza modlitby: 27. 12. 2001 – 1. 1. 2002 (možno přijet i jen na část, místo bude upřesněno).

Informace o těchto a dalších aktivitách i o akcích pořádaných moravskou částí hnutí:

<http://oaza.op.cz> ; email: oaza@op.cz nebo písemně či osobně RNDr. Jan Rajlich OP, Husova 8, 110 00 Praha 1, 02/242 184 39

pro většinu chlapců a děvčat bude pouť finančně nedostupná.

Na základě hlasu mladých lidí a různých úvah ČBK rozhodla, že celostátní setkání mládeže bude uspořádáno v rámci oslav XVII. světového dne mládeže.

Proto se bude od 13. do 18. srpna 2002 konat ve Žďáru nad Sázavou III. celostátní setkání mládeže.

Před zmíněnými velkými setkáními bude na jaře od 18. do 21. dubna probíhat opět ve Žďáru nad Sázavou II. celostátní fórum mládeže. Na něm se sejdou mladí lidé, zástupci diecézí, hnutí, řeholí, aby společně uvažovali nad svou úlohou ve společnosti a v církvi. Pro naši místní církve půjde nejen o příležitost vyjádřit to, co očekává od nastupující generace, ale především o možnost s větší pozorností naslouchat jejímu hlasu.

Zmíněná setkání stojí před námi jako výzva a jako velká šance. Prvním krokem přípravy je jistě modlitba, a do té se může zapojit každý. Prosme o požehnání a Boží ochranu a o to, aby dary mladých lidí, jakými jsou energie, radost a schopnost vydávat se neprošlapanou cestou, vtiskly životu církve nové inspirace a nový elán.

Diecézní
centrum pro
mládež zve

DIECÉZNÍ PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE z Litoměřic do Hejnic

Kdy? 5.–8. července 2001

Zakončení: 8. 6. mši svatou v Hejnicích
v chrámu Navštívení Panny Marie v 9.00

Úmysl pouť: za nová kněžská a duchov-
ní povolání pro naši diecézi

Co s sebou? Spacák, karimatku, dobré
boty, jídlo na 4 dny, láhev na pití, pokrýv-
ku hlavy, plavky, hudební nástroj, pokud
na nějaký hraješ (klavír a podobné nástroje
nech, prosíme, doma), ...

Program? Putování, koupání, táborák,
modlitba...

K putování se lze připojit i během po-
chodu. Informace trase poutníků na tele-
fonním čísle 0603/452001.

PUTOVÁNÍ ZA KRÁSAMI Zakarpatské Ukrajiny

Kdy? 13.–25. července 2001

Z programu: Mukačevo – setkání
s místní mládeží, návštěva mukačevského
zámku a pravoslavného kláštera; návště-
va Dětského domova a sanatoria Karpaty;
Karpaty – Volovec, Siněversk, Kolčava
(místo, kde žil Nikola šuhaj loupežník);
Buštyna – účast na řeckokatolické mši; So-
lotwinya – solné doly, jezero; Chust; Mu-
kačevo – odjezd domů

Bude s námi putovat kněz.

Cena: 4 500 Kč

Bližší informace a přihlášky: na adre-
se Diecézního centra pro mládež.

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

aneb společně prožitý týden lidiček, kteří chtějí být a něco dělat
nejen pro sebe, ale i pro druhé...

Kdy? 10.–19. srpna 2001

Kde? Bude ještě upřesněno, někde na faře v přírodě (v litoměřické diecézi)

Co s sebou? Spacák, karimatku, Nový zákon, breviář (pokud ho vlastníš), tužku, blok,
plavky, ... touhu a ochotu něco vymyslet a připravit pro mladé lidi v novém školním
roce a pro růst Božího království v naší diecézi...

Bližší informace a přihlášky: na adrese Diecézního centra pro mládež

DUHA

Nabídka pro ka-
techety, rodiče,
prarodiče a všech-
ny, kteří chtějí
předplatit svým žákům, dětem, vnoučatům
či kamarádům katolický časopis pro ná-
boženskou výchovu:

DUHA vychází během školního roku
každých 14 dní. Předplatné za 1 kus je 238
Kč. Podrobnější informace a ukázková
čísla rádi zašleme na požádání.

Redakce Duhy, Kanovnická 10
370 01 České Budějovice
Tel./fax: 038/63 594 81,
e-mail: duha@vol.cz

Mcelským poutníkům

I když jubilejní rok skončil, mů-
žeme v svém srdci stále nosit ju-
bilejní radost. Do roku 2033, kdy
bude Církev slavit 2000 let od Pánova
umučení a zmrtvýchvstání, je ještě dale-
ko. Ne všichni se tohoto jubilea fyzicky
dožijeme zde, ale všichni se již teď mů-
žeme z našeho vykoupení radovat, držet se
Panny Marie za ruku a spolu s ní kráčet
třetím tisíciletím. Pojďme proto do Mcel
poděkovat Panně Marii, že nás svou stá-
lou přítomností a svou láskou převedla do
tohoto století. Jí záleží na každém z nás.

S radostí si tedy připomeňme 152. vý-
ročí vidění tří mcelských děvčátek a Pánu
poděkujeme mši svatou v sobotu 7. červen-
ce ve farním kostele sv. Václava ve Mce-
lích v 10.00 hod.

Dr. Viola Šleichová

Pouť ve Mcelích:
7. 7. 2001 v 10 hodin

Poutní chrám Navštívení Panny Marie v Bozkově

Neděle 8. července

8.00 hod. – Mše svatá

10.00 hod. – Slavnostní mše sv.

Sobota 18. srpna

10.00 hod. – Mše svatá

18.00 hod. – Mše svatá
a mariánská pobožnost

Neděle 19. srpna

II. bozkovská pouť

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

8.00 hod. – Mše svatá

10.00 hod. – Slavnostní mše svatá
slouží otec biskup Josef Koukl

Neděle 26. srpna

Panny Marie – Královny

8.00 hod. – Mše svatá

10.00 hod. – Mše svatá

Liberecká orelská župa

Ústřední rada Orla 7. 4. 2001 zřídila tři
nové orelské župy – Pardubickou, Libe-
reckou a Ústeckou. Jedná se o přizpůso-
bení organizační struktury Orla novému
krajskému zřízení. První sjezd Liberecké
župy Orla, který zvolil předsednictvo a
revizní komisi této župy, se konal 22. 5.
2001 v orlovně v Lomnici nad Popelkou –
tato orlovna byla též určena za sídlo Li-
berecké župy.

Libereckou župu zatím tvoří čtyři jed-
noty: Studenec, Lomnice nad Popelkou,
Turnov a Loukov u Semil, které mají cel-
kem asi 300 členů. Očekáváme, že se
i v dalších částech Libereckého kraje na-
jdou lidé, kteří by se zapojili do činnosti
této křesťanské tělovýchovné organizace,
která se nezaměřuje na sport vrcholový,
nýbrž na sport pro každého. Zájemci se
mohou obrátit na kontaktní adresu:

Vít Jůza, Loukov I, 513 01 pošta Semily
orel.zupaliberecka@seznam.cz

nebo se kontaktovat na některé z orel-
ských akcí, o nichž budeme informovat.

Internetová prezentace na adrese

<http://sweb.cz/orel.zupaliberecka/>

Zdeněk Havel, starosta liberecké župy

Sv. Zdislava má nového strážce svého hrobu

Jablonné v Podještědí jistě všichni diecézané znají „jako své boty“, protože není pochyb o tom, že mnohé boty poutníků již překročily práh baziliky, kde je pohřbena patronka naší diecéze sv. Zdislava. Mnozí si jistě s tímto místem spojují i otce dominikány, kteří zde po staletí – s nucenými přestávkami – působí. Za poslední rok do tohoto kláštera poslala Boží prozřetelnost dva nové kněze: P. Angelika Mičku OP a P. Bernarda Špačka OP...

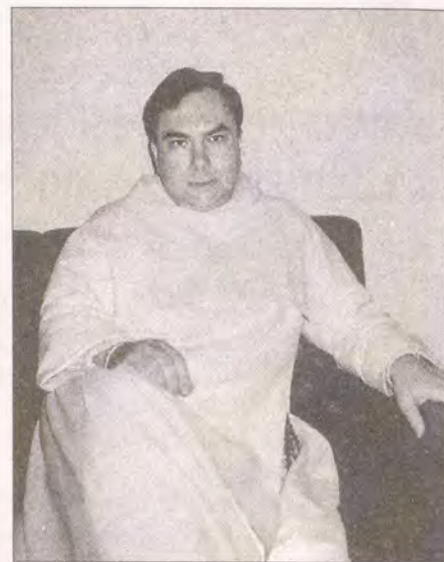
Otcové, jak představit váš řád a vaši současnou komunitu?

Máme-li představit naši komunitu Bratří kazatelů (dominikánů) v Jablonném v Podještědí, musíme začít tímto: Jsme řeholní společenství, které žije podle Řehole sv. Augustina a Stanov, která nám dal sv. Dominik, abychom mohli plnit poslání, které nám bylo církví svěřeno. Řád byl schválen roku 1216 papežem Honoriem III. a ještě za života zakladatele se rozšířil i do slovanských zemí. Původně patřily naše kláštery do Česko-polské řádové provincie. Někdy kolem roku 1250 byl založen Dominikánský klášter sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí. U jeho zrodu stála paní svatého života Zdislava z Lemberka. Ta také založila spolu se svým man-

želem Havlem druhý klášter Narození Panny Marie v Turnově. Roku 1301 byly kláštery v Zemích koruny české osamostatněny a vytvořila se samostatná Česká provincie, která letos slaví 700. výročí svého trvání.

Jaké poslání vám tedy bylo v minulosti svěřeno a jaké je vaše poslání dnes?

Na to odpovídá Základní ústava řádu ve svém čtvrtém paragrafu: „Máme účast na poslání apoštolů a bereme na sebe i způsob jejich života, tak jak to chápal svatý Dominik. Jednomyslně žijeme společným životem, věrně zachováváme evangelijní rady, horlivě slavíme společnou liturgii, zejména eucharistii a božské officium, hor-

P. Bernard Špaček

livě pěstujeme i vnitřní modlitbu, ustavičně studujeme a vytrváváme v řeholní observanci. To všechno přispívá nejen k Boží slávě a k našemu posvěcení, ale také to přímo slouží spáse lidí. Tyto prvky totiž svorně připravují na kázání a podněcují k němu, ovlivňují ho... Je to tedy život v plném slova smyslu apoštolský, ve kterém mají kázání a nauka vycházet z překypující kontemplanace.“

V současnosti patří do zdejšího kláštera tři bratři:

Jednou ze zásad dominikánské spirituality je duchovní heslo: „contemplata aliis tradere“ – to, co jste prorozjímali, předávejte druhým. Nemá to však platit o nás všech? M.P.

František Švercl

Profesí nejstarší je P. František Švercl OP, který byl dlouhá desetiletí spolubojovníkem P. Jindřicha Gajzlera. S ním snášel všechny obtíže pronásledování pro věrnost službě a poslání. V letošním roce oslaví své 70. narozeniny (16. 7.) Vzhledem k výrazně zhoršenému zdravotnímu stavu a potřebě soustavné odborné péče odešel do Charitního domova pro kněze ve Staré Boleslavi, kde se mu dostává zasloužené péče od sester sv. Vincence. My ho jezdíme pravidelně navštěvovat a informovat ho o dění v Jablonném. On naši pastorační službu podpírá svou modlitbou a obětí, a tak zůstává stále platným a plně vytiženým členem zdejší komunity.

Angelik Mička

Potom je zde P. Angelik Mička OP, kterému je 56 roků, rodem z Moravy. Před příchodem do Jablonného působil v klášteře v Olomouci. V Jablonném vykonává službu kaplana – má duchovní péči o společenství narkomanů v Žibřidicích a o věznicí ve Stráži pod Ralskem. Zároveň vede rekollektu a exercicie. Příprava na tuto službu církvi mu zabírá převážnou část jeho času. Zároveň má od Pána Boha dar mimořádného hudebního nadání. Nejen že dokáže zahrát na mnohé nástroje (má i dudy), ale zároveň komponuje. Některé jeho hudební doprovody bychom našli i v Kancionálu.

Foto Michal Podzimek. Vpravo: Neobvyklý pohled na kostel v Jablonném

Bernard Špaček

Já jsem nejmladším členem místního řeholního společenství; knězem jsem teprve (nebo už?) dvacet let. Před příchodem do zdejšího kláštera jsem působil necelé tři roky jako biskupský ceremonář v Hradci Králové, protože mi vypověděly službu hlasivky. A podle zásady „udělat kozla zahradníkem“ jsme se stal místním představeným, administrátorem farnosti a rektorem baziliky. Mimo jiné jsem, tak jako P. Jindřich Gajzler přede mnou, dostal od otce biskupa Josefa Koukla dekret a byl jsem ustanoven „strážcem hrobu sv. Zdislavy“.

Je to právě dva roky, co jsem v tomto klášteře natáčel pro Radio Proglas rozhovor s P. Jindřichem Gajzlerem, kterého Pán tak náhle vloni povolal na věčnost. Rád se tituloval jako „strážce hrobu paní Zdislavy“. Cítíte se zde také jako především strážci hrobu této svěřence?

Moje zdislavská úcta je dána tím, že jsem v Jablonném dělal tajně noviciát a před 25 lety jsem u hrobu sv. Zdislavy skládal své první řeholní sliby. To se nedá vymazat! Za ta léta jsem si zvykl počítat s její mateřskou a sesterskou pomocí. Mnohokrát pomohla. Počítám s tím, že bude pomáhat i nadále a také jí o to prosím. Zároveň jí denně svěřujeme všechny, kteří se obracejí na klášter s prosbou o modlitbu, neboť důvěřují v přímluvu sv. Zdislavy.

Klášter již máte svým výše zmíněným předchůdcem P. Jindřichem opravený, baziliku téměř také. Můžete se tedy naplno věnovat především pastoraci. Položím vám takovou obligátní otázku: Jaké máte pastorační plány?

Co se týká stavu areálu kláštera a kostela musím především konstatovat, že se zde P. Jindřich a P. František sedřeli, neboť v podmínkách Severních Čech je to velký objekt. Ale stále to je ještě jakási „Potěmkinova vesnice“, ač to na první pohled nevypadá. Aby vše mohlo být tak, jak být má a jak si význam místa zaslouží, tak to bude stát ještě nějaký ten milión.

Bohu díky, podařilo se dát na papír určitou vizi pastoračního využití celého are-

álu, který je schválen provinční radou Řádu a je podporován naším otcem biskupem Josefem. Mělo by se zde vytvořit Duchovní centrum sv. Zdislavy, ve kterém by se nacházely prostory pro:

- ✦ řeholní komunitu 4 bratří (kaple, 4 ložnice, rekreační místnost = obývací pokoj a nutné zázemí).
- ✦ pastorační místnosti farnosti (kancelář, společenská místnost a depozitář kostela)
- ✦ část duchovně vzdělávací (7 ložnic, přednášková místnost, kancelář a zázemí)
- ✦ veřejná knihovna s náboženskou a filosofickou literaturou
- ✦ stravovací část (kuchyně, sklad potravin a jídelna v přízemí pro frekventanty a členy komunity)
- ✦ expozice (stávající galerie rozšířená o muzeum se sakrálním uměním, depozitář)
- ✦ a zahrada pro frekventanty k oddychu a meditaci.

A pak je zde bazilika s hrobem sv. Zdislavy. V roce 2002 oslavíme 750. výročí smrti sv. Zdislavy. Po jeho skončení bude nutné provést novou elektroinstalaci kostela, která je v havarijním stavu. Na to bude muset navazovat výměna podlahy a výmalba. Potřebujeme i nové zařízení sakristie, a byly by nutné nové varhany (stávající jsou opraveny jen provizorně).

Hovořil jsem sice o opravách či budování centra, ale souvisí to s onou pastorační vizí. V té je nyní poměrně jasno. Jedna záhada však zatím zůstává: „Kde na to vzít peníze?“. Ale i to nyní svěřuji paní Zdislavě.

Boží plány jsou, jak se zdejší klášter nedávno přesvědčil, opravdu nevyzpytatelné. Dnes zde jsme, zítra ne. V čem má kněz – misionář – především vynikat, aby po něm zůstalo něco trvalého?

Kněz – misionář. Za dvacet let své kněžské služby jsem na devátém působišti. Určitě by po nás neměla zůstat ostuda, ale setba, které dá Boží milost vzejít. Co po mém působení zůstalo? To ví Bůh a já se z toho budu jednou před Bohem sám zodpovídat. Do bývalých farností se, pokud možno, nevracím. Oni mají nového pastýře a já nové úkoly, které mám plnit. Nejsem přeložený, ale poslaný, jestliže přijímám službu jako od Boha, a pak nemám čas příliš se zabývat tím, co bylo. Jací bychom měli být? Asi pokorní – pak po nás určitě něco zůstane, neboť nebudeme pře-

kážet působení Ducha svatého v nás a skrze nás.

Otče Bernarde, jste zde krátce jako administrátor (šéf) a již se zde probudilo několik aktivit. Zřídil jste pravidelné prohlídky v bazilice i jejím podzemí, zřídil jste malou galerii církevního života v prostorách kláštera. Jaký máte dojem z návštěvníků – jsou to spíše turisté, nebo skuteční poutníci?

Nelíbí se mi slovo šéf! Ani termín administrátor, ač oficiální, se mi moc nelíbí. Jsme duchovní otcové. Měl jsem v životě to štěstí, že jsem potkal řadu kněží, kteří, kteří byli skutečnými otci, a na ně s láskou vzpomínám. Běda církvi, jestli bude mít místo otců šéfy nebo úřadující administrátory.

Ted' ale k otázce: Pochopitelně nejsme jen poutní místo, ale zároveň architektonickou raritou, a ač to zní hloupě, bazilika je architektonický skvost. Úžasné dílo Jana Lukáše von Hildebrandta. Turisté tedy přicházejí v hojném počtu. I oni mají nesmrtelnou duši. Otec biskup zdůrazňuje pre-evangelizaci – a já v přítomnosti turistů vidím příležitost k oslovení. Mnozí navíc patří do společenství církve, i když víru neprožívají. Raději mám menší skupiny, kdy se lidé spíše otevrou. Někdy to bývá moc pěkné. Myslím, že i to je působení sv. Zdislavy.

Pastorace v diecézi podle zaběhnutého modelu správy farností rychle bere za své – kněží ubývá, i vaši konkrétní kněžští sousedé jsou již někteří osmdesátníky. Jakou formu duchovní péče vidíte v tomto kraji do budoucnosti?

Určitý vztah člověk k diecézi má, neboť jsme zde mnozí prožili kněžskou formaci v Litoměřicích. Současný otec biskup byl naším spirituálem. I současný liberecký P. František Opletal byl naším duchovním v semináři a bohoslovci ho měli moc rádi. Určitým způsobem jsem se sem vrátil domů, i když jsem v podobném prostředí nikdy předtím nepůsobil. V Uherském Brodě např. ve všední den v 7 hodin ráno přichází na mši 120 věřících. Zde je opravdu jiná situace.

Jedno však asi všichni cítíme, že tereziánský model duchovní správy (uváděný do praxe v 80. letech 18. století – poznámka šéfredaktora) definitivně skončil. Jednak

dokončení na straně 9

Nový strážce hrobu sv. Zdislavy (dokončení ze strany 9)

proto, že kněží je nedostatek víc než katastrofální. Ale ani věřící již nevytvářejí taková společenství a nespĺňují takové parametry, jaké tento starý model předpokládal. Farnost není tam, kde je kostel a fara, ale *kde se vytváří živé společenství* Božího lidu.

Já bych, když dovolíte, zabrousil do nedávné minulosti. V období totality, kdy byl řeholní život znemožněn, vytvářeli jsme tzv. teritoriální konventy, neboť v klášteřích jsme žít nemohli. Každý tento konvent, který prostorově odpovídal zhruba diecézi, měl své centrum, kde žil někdo z bratří a ve kterém jsme se scházeli.

A něco podobného musí vznikat zde – vytvářet duchovní centra, kde se budou věřící *setkávat* a nejenom chodit do kostela. Mít společenství není potřeba jen pro laiky, ale i pro nás kněze. Potřebujeme společenství – duchovní rodinu. My všichni, alespoň zatím, jsme zafixováni na stávající model, který již nejsme schopni obnovit, alespoň ne v Čechách. Poněkud jiná situace bude pochopitelně na Moravě a v některých religióznějších částech Čech.

A pak je zde nenahraditelné poslání laiků. Byli jsme zvyklí, že kněz vytváří nebo svolává společenství. Kdosi dru-

hý podstupoval určitou námahu, vyvíjel iniciativu, případně i něco riskoval v době totality. Zbytek se stával pasivním a nebo čekal na nějaký impuls. Asi

se musíme všichni změnit a *přijmout spoluodpovědnost za církev*.

Abychom to dokázali, musíme ještě překonat komplex méněcennosti, který si cír-

kev nese z období totality. Tehdy jsme byli považováni za lidi druhé kategorie. Ale vždyť my jsme dnes uprostřed nevěřícího světa svědky Ježíše Krista. Církev dneška má mít misijní náboj. Máme s těmi, kdo o Kristu nic nevědí, hovořit o jeho životě, smrti a zmrtyvýchvstání. A my jsme si přitom odvykli o tomto radostném poselství hovořit jak doma ve vlastní rodině, tak i ve společenství.

Otázky nemusí být vyčerpány, jistě chcete něco sdělit osobně...

Na závěr? Vrátil bych se ke sv. Zdislavě. Opravdu myslím, že se *od ní můžeme hodně učit, a ne ji pouze prosit o přímluvu*. Je ochránkyní Severních Čech, které tolik potřebují její křesťanský realismus, náboženský optimismus, angažovanost, zájem o věci veřejné, milosrdnou lásku, duchovní hloubku i upřímnou pokoru. Jako „moudrá žena“ se stává sestrou a matkou nás všech, protože plnila Boží vůli tam, kam ji Pán poslal. A nás poslal tentýž Pán v tuto dobu a do tohoto prostředí.

Svatá Zdislavo, pomáhej nám svým příkladem i svou přímluvou!

rozhovor připravil P. Michal Podzimek

Diecézní setkání animátorů

Ve dnech 11.–13. května 2001 proběhlo v Podbořanech Diecézní setkání animátorů – lidiček, kteří chtějí být světlelem pro své okolí, pro své vrstevníky. Šlo se nás dvanáct, jako apoštolů – z Bělé pod Bezdězem, z Chomutova, Údlíc, Loun, Žatce, Kryn, Mladé Boleslavi, Litoměřic, Chlumce u Ústí nad Labem a ze Soběsuk u Žatce.

Hlavním sobotním dopoledním tématem bylo Nové přikázání – společenství církve, o kterém jsme nejen hovořili, ale také jsme se ho snažili různým způsobem ztvárnit (malbou, sítí z provázků...) Po tématu jsme se v modlitbě růžence za nenarozené děti a ukončení potratů spojili s církví na celém světě.

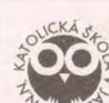
Odpoledne mezi nás zavítali hosté – viceprezidentka Hnutí pro Život Zdenka Rybová se svým manželem – a povíдали nám o účtě k životu, vůbec o počátcích lidského života, o potratech, antikoncepci,

léčbě neplodnosti, eutanázii. Myslím, že to bylo pro nás všechny velkým přínosem.

Po mši svaté, kterou pro nás sloužili otec redemptorista P. Aleksander Siudzik CSsR, farář z Podbořan, a otec premonstrát P. Ivan Marek Záleha O. Praem, farář z Liběšic u Žatce, jsme svěřili Panně Marii sebe, naše blízké, prázdniny a vůbec vše, co nás čeká.

Celý den jsme ukončili posezením u táboráku. Při něm jsme popřáli všem oslavencům, zazpívali si, zahráli různé hry, naplánovali naše další setkání a den jsme ukončili společnou modlitbou. Byla to pro mě ta nejkrásnější chvíle – vědomí toho, že patříme k sobě, i když jsme každý z jiného koutu diecéze, a že nám jde o společnou věc – přinést do svého okolí trochu naděje, radosti a světla.

V neděli jsme se snažili obohatit farní mši svatou rytmickým zpěvem a poté jsme se rozjeli do svých domovů.

Rok v jablonecké katolické škole

Dovolte prosím napsat několik vět o tom, jak žije naše škola, která je jedinou základní katolickou školou v naší diecézi.

V devíti třídách školy studovalo celkem 161 žáků. Z nich 25 v deváté třídě ukončilo devítiletou školní docházku a jde na střední odborné školy (19), gymnázia (4) a střední odborná učiliště (2). Do první třídy bylo přijato 16 žáků a do průběžných ročníků dalších 9 namísto těch, kteří odešli na víceletá gymnázia. Celkový počet žáků zůstane v příštím roce nezměněn.

Učitelé se kromě hodin pravidelné výuky věnovali žákům i v nepovinných předmětech a zájmových kroužcích. Naše škola pořádala velké množství kulturních, sportovních a turistických akcí. Velkým

dokončení na straně 12

Žádost o podpoření projektu domu Agapé

Dovolte, abychom Vás stručně seznámili s projektem Domu Agapé a zároveň Vás požádali o jakoukoliv formu podpory tohoto projektu.

V měsíci květnu otevírá Oblastní Charita Teplice Dům Agapé, jehož posláním je pomocí matkám s dětmi v tísní překlenout těžkou životní situaci a mladým lidem bez zázemí pomoci při startu do reálného života.

Matky s dětmi přicházejí do azylového domu převážně na doporučení Okresního úřadu (oddělení péče o dítě) na základě tíživé životní situace, kterou není matka schopna řešit sama, ale v níž potřebuje dlouhodobější odbornou pomoc. Zvláštní skupinou se mohou stát oběti domácího násilí.

Mladými lidmi bez sociálního zázemí jsou zletilí chovanci opouštějící Dětský domov. Oproti mladým lidem z běžných rodin jsou výrazně sociálně handicapováni. Podle západních modelů se velmi osvědčila funkce Domů na půli cesty, které tvoří mezičlánek při startu mladých do reálného života. Dům Agapé poskytuje těmto mladým lidem ubytování až na dobu jednoho roku se sociálním tréninkem. Nezbytnou součástí sociálního tréninku je podporované zaměstnání.

Dům Agapé neposkytuje pouze ubytování, ale široký komplex služeb (sociální, psychosociální, sociálně-právní a pracovní). Tyto služby přispívají k „ozdravení“ chování a vyloučení sociálně-patologických jevů. Hlavními prostředky práce s klienty je individuální přístup, vytvoření programu sociálního tréninku, jakým je například péče o dítě,

hospodaření, vaření, práce..., celkové klima v domě vedoucí ke spoluodpovědnosti, dodržování domácího řádu a podporované zaměstnání.

Celková kapacita domu je 9 zletilých klientů a přibližně stejný počet dětí. Nepřetržitý provoz bude zajišťovat celkem 7 zaměstnanců: vedoucí (sociálně-pedagogická oblast), zástupce vedoucí (provozní oblast), ekonom, údržbář a tři správcové, kteří se starají o volný čas obyvatel domu

Agapé, o řemeslné dílny, a kteří vykonávají noční a víkendové služby.

V současné době ještě probíhá rekonstrukce domu čp. 78 v Husitské ulici dotovaná Městským úřadem

Krupka. Základní vybavení nábytkem bylo poskytnuto z dotací Městské policie (v programu Prevence kriminality). Provoz Domu Agapé bude částečně financován z grantu Ministerstva práce a sociálních věcí. Vstřícnost k projektu azylového domu pro matky s dětmi a domu na půli cesty pro mladé lidi odcházející z dětských domovů nacházíme také ve spolupráci s Úřadem práce v Teplicích.

Přes veškerou podporu výše uvedených institucí se nám nedostává základních prostředků na vybavení domu a plného hrazení jeho provozu. Předem děkujeme za vaši podporu a těšíme se na další spolupráci se čtenáři Zdislavy.

Vendula Brázdová – vedoucí Domu Agapé

Dům Agapé, Husitská 78,
417 41 Krupka 3, tel. 0417/
852 117, 0776/101 103
číslo účtu: ČSOB Teplice,
715475333/0300

Milé katechetky a katecheté,

tak je tu konečně začátek prázdnin, na které se všichni určitě těšíte. Ne že by vás vyučovat náboženství nebavilo, ale děti jsou už plně nadšené z plánů na volné dny prázdnin a to často nakazí i nás, dospělé.

Chtěla bych se teď s vámi zamyslet nad uplynulým školním rokem.

Vše začalo v září či v říjnu. Konečně se nám podařilo najít vhodný termín výuky, zajistit třídu a pomůcky, udělat si učební plán pro školní rok a mohli jsme začít. Pro někoho to byl čas nadšeného očekávání, pro jiného radost ze setkání s dětmi či z plnění Boží vůle... ten první motiv se snad ani nedá popsat.

Kdo jednou stál před dětmi a zkusil jim předávat něco z víry v Ježíše Krista, dokáže pochopit.

Pak už se rozběhl školní rok. Nadšení pomalu střídá únava z plnění běžných povinností, kterou občas osvěží nějaký neúmyslný vtípek

při hodině náboženství. Kdo z vás například ví, že 3. přikázání v podání dětí může znít i takto: „Pohň, abys den sváteční světil!“ a 7. přikázání takto: „Nepokoušeš“? Ano, takových a jiných zajímavých odpovědí se katecheta v průběhu roku dozví dost. A nejen to. Vidí, jak se děti pokoušejí o modlitbu, jak hledají či ztrácejí vztah k Bohu, jak mezi sebou vytváří společenství, které je tolik potřeba zvláště v dnešní době. Tím však služba katechety nekončí. V mnoha případech se katecheta s dětmi setkává i mimo výuku náboženství – při mši svaté, během dětských vystoupení o Vánocích či Velikonocích, při různých pobožnostech, ale nejčastěji jen tak – na ulici, kde má velkou příležitost navázat s dítětem neformální kontakt.

Tak uplyne celý školní rok a my si ani nestihneme všimnout, že je ten náročný úkol za námi. I když ne tak docela. Právě teď pro někoho z vás nastává jedno z nejtěžších období, doba letního tábora. Děti se těší, že to budou dny plné her a soutěží, rodiče pak, že si chvíli odpočinou od dětí, ale pro vás, kdo se vedení tábora účastníte, to často znamená více práce než během celého školního roku. Děti však dokážou každou námahu stonásobně vynahradiť.

Chtěla bych vám všem za všechno, co pro děti a mládež ve svých farnostech děláte, poděkovat. Není jednoduché vyučovat a už vůbec není jednoduché svědčit o Kristu. Děti mnohdy zapomenou na to, co jsme se je snažili během roku naučit, zapomenou na poučky, ale nikdy nezapomenou na katechetu, který je měl rád. Přála bych vám tedy z celého srdce, aby radost z dětí a jejich víry byla i vaší radostí a abyste jim vždy dokázali svědčit o tom, že Bůh je Láska.

Mgr. Irena Duchoňová, KS Litoměřice

Přečtěte si...

Hartfed, Hermann: Víra navzdory KGB, Stefanos 2000, 167 Kč

Vzpomínky autora, který značnou část svého života strávil v sovětských žalářích pro svoje náboženské přesvědčení. Sovětské lágry pro české čtenáře nejsou ničím novým, Hartfeldova kniha však přináší zajímavý úhel pohledu z perspektivy podzemní církve, odolávající ateistickému násilí.

Pollock, John: Ježíš, Mistrův život, Návrat domů 2000, 185 Kč

Tato kniha je velkou rekapitulací největšího dramatu všech dob – velkého paradoxu Boha, který se pro nás stal člověkem a zpřevracel tím cesty a moudrost tohoto světa.

Augustin svatý: O milosti a svobodném rozhodování, Krystal 2000, 145 Kč

Svatý Augustin bývá nazýván učitelem milosti, protože se ve svých dílech zabývá otázkou Boží milosti. Ve spise, který máme před sebou, řeší nesnadnou otázku: Jaký je vztah Boží milosti ke svobodě člověka?

Kuča, Karel: České, moravské a slezské zvonice, Libri 2001, 365 Kč

Ve druhém, doplněném vydání vychází vynikající studie o vývoji dosud opomíjeného druhu památek – zvoníc. Hlavní část knihy tvoří katalog všech 693 zjištěných zvoníc, včetně zaniklých. Text doprovázejí fotografie, kresby, rytiny a plány a knihu uzavírá slovníček odborných výrazů.

Johnson, Paul: Dějiny amerického národa, Academia 2000, 495 Kč

Anglický historik se pokouší postihnout zápas o charakter a smysl americké kultury. Oproti autorům, kteří tvrdí, že Američané jsou pouze „politickým národem“, je autor přesvědčen o specifickém významu náboženských a kulturních znaků, které se vyvíjejí od prvních osadníků až po dnešní dny.

Meisner, Joachim: Meditace o Panně Marii, Karmel 2001, 129 Kč

Kardinál Meisner nás v této knize seznamuje se svými kázáními, rozdělenými do tří kapitol: Mariánské svátky a formy mariánské zbožnosti, Mariánská poutní místa a Obrazy Panny Marie. Z této knihy vyplývá, že mariánská úcta je existenční otázkou církve.

Marshall, Bruce: Dělníci na vinici, Karmel 2001, 239 Kč

Spisovatel je u nás znám hlavně svojí knihou Plná slávy. I kniha Dělníci na vinici se odehrává v kněžském prostředí, tentokrát ve Francii. Hlavní hrdina – Otec Gaston – v mnohém připomíná patera Smitha. Když se do této knihy začtete, nedokážete se od ní odtrhnout, dokud ji nepřečtete, stejně tak jako já. Každému ji vřele doporučuji a karmelitánům píšu jedničku s hvězdičkou za to, že takovou krásnou knihu vydali.

-mela-

Dvorní dáma paní Zdislavy

Tak sama sebe titulovala sestra Marie Alena Chromčáková – členka České kongregace sester dominikánek, kterou Pán povolal na věčnost 19. prosince minulého roku. Od roku 1984 již v pokročilém věku působila v Jablonném v Podještědí jako sestra zodpovědná za malé společenství sester, které sídlí naproti bazilice. Narodila se v roce 1912 nedaleko Zlína. Působila jako vychovatelka v Přerově, v Košicích, v Liptále a Bojkovicích. S celým konventem byla vyvezena v roce 1950 do Bohosudova, kde pracovala doma pro textilní továrnu. Po necelém roce byla určena do Broumova, kde konala domácí práce. Za rok byla potom internována spolu s představenými do Hejnic, kde pracovala ve skladu. V roce 1953 byla s dalšími dvěma sestrami určena k vedení domácnosti internovaného

bývalého předsedy vlády Msgr. Jana Šrámka v Roželově, kde byla tři roky. Po roce práce v Broumově byla opět vybrána ke službě internovaným biskupům – arcibiskupu Beranovi, biskupům Skoupému, Hlouchovi a Vojtašákovi. Od roku 1964 pak pracovala jako sanitární pracovnice v domově důchodců v Opavě a v roce 1967 byla ustanovena převorkou v Buchlovicích. Když jí byl přiznán důchod, pracovala na půl úvazku jako rehabilitační sestra až do svého odchodu do Jablonného. Jen Bůh ví, kolika lidem sestra Alena pomohla v jejich tísní a na cestě k nebi.

Sestra Marie Alena zemřela ve Střelcích u Brna po několika měsících těžké nemoci.

Odpočivej v pokoji a vypros nám za sebe náhradu!

kongregace sester dominikánek, zkráceno

Základní katolická škola v roce 2000/2001

dokončení ze strany 10

úspěchem byla soutěžní výstava na téma „Nisa, řeka, která nás spojuje“, na které naše škola získala první místo v kategorii základních škol.

Zlatý oříšek

Oživením našeho školního života se stala akce „Zlatý oříšek“. Žáci mezi sebou vybírali ty, kteří podle nich vynikají v nějaké mimoškolní aktivitě. Úspěšní byli především sportovci, ale také vedoucí tanečního kroužku, ministranti nebo skauti. Odměnou pro ně byl zlatý oříšek a zveřejnění na nástěnce ve škole. Zajímavý postřeh o takovémto hodnocení napsala jedna žákyně:

„Pročítala jsem si nástěnku se Zlatým oříškem a koukala, kdo v čem vyniká. Napadlo mě, že tam nebylo vlastně to nejdůležitější... Nebylo tam, kdo a jestli vůbec někdo vyniká v lásce, přátelství. Připadalo mi, že takovéhle věci nejsou v životě doceněny a ani na té nástěnce ne. A přitom to je to, co bychom měli dávat ostatním za příklad... To, že někdo někomu pomohl, že má někoho rád, že umí milovat.“

Bude tedy udělena ještě jedna cena, protože i takové žáky na škole máme.

Mgr. Jana Kocourková

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.
Knihkupectví Jonáš, Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice; Tel./fax: 0416/73 24 58
E-mail: jonas@cmail.cz ; www.kna.cz

Otevírací doba: Po – Pá 8.30–17.30; So 9.00–12.00

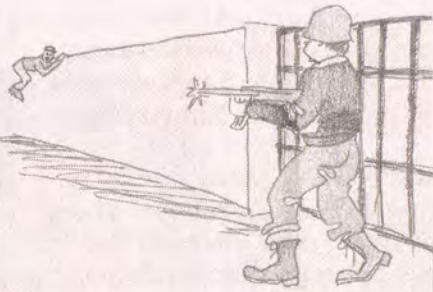
PTP PTP PTP PTP

Politická kvalita
mužstva PTP

V máji rádi všichni oslavujeme ukončení hrozných válek, zaviněných jednou totalitou. Přitom rádi vzpomínáme i na zhroucení další totality – marxistické. Nechce se nám vzpomínat na bolavé zážitky – hlavně to nechce slyšet dnešní mladá generace, která už to pokládá za dávnou minulost. Nebylo by však dobré vymazat z paměti všechnu tu hrůznou zvrácenost „vrcholu vývoje“ 20. století. Ta hrůznost, ale i přirozené zhroucení obou totalit by mělo něco říci všem těm, kteří ještě na nějaký darwinovský nebo marxistický vývoj věří. Naštěstí i některé humorné zážitky mohou dokazovat nepřirozenost těchto systémů.

Vzpomínám na jeden útvar PTP, který pracoval na šachtě. Velitelem útvaru byl zasloužilý voják Svobodovy armády a navíc i charakterní. Nebylo ovšem možno požadovat, aby všichni tyto stateční bojovníci za naši svobodu byli dostatečně vzděláni k vedení útvaru v době míru. Náš velitel to vyřešil velkoryse. Jelikož mezi nespolehlivými pětápáky bylo vždycky dostatek maturantů, velitel si je vybral do

svých kanceláří a oni mu vyřizovali všechny požadované aktivity – hlavně papírově. A tak měl útvar krásné hospodářské výsledky, vzornou činnost stranické organizace útvaru, Svazu přátel Sovětského svazu, Svazu mládeže, politického školení, sportovní a kulturní činnosti a pod. Šikovní kluci zhotovovali vzorné diagramy,

podávali pravidelná hlášení na vyšší místa, která velitel jen podepisoval. Velitel sklízel samou chválu a přiměřeně také odměňoval své spolupracovníky.

Došlo však k prozíravému zásahu bdělého vedení na vyšších místech a přišel rozkaz, že na „štábu“ nesmějí být zaměstnání nespolehliví. Prakticky to znamenalo, že všichni tyto spolupracovníci velitele musejí opustit kanceláře a zařadit se mezi normální pracující mužstvo. To by ovšem také vedlo ke zhroucení celé aktivity veli-

telství útvaru. Co teď? Přirozené inteligenci našeho velitele budiž přiznáno, že to vyřešil geniálně: tyto tzv. kancelářské krysy existovaly dál mimo kanceláře Velitelství – rozkaz je rozkaz – ale hlášení psali dál. Takže dál vzorně působila stranická organizace, probíhala stranická školení... a pověst útvaru byla zachráněna.

Horší bylo, že přišel zároveň rozkaz, aby stráž u brány použila nekompromisně zbraň proti všem, kdo budou lézt „přes plot“. Stalo se běžným, že si kluci po namáhavé práci zašli na pivo – a přes bránu to nešlo. U brány mohli se zbraní sloužit jen „spolehliví“. Komentář k tomu není nutno podávat.

Následky rozkazu na sebe nenechaly dlouho čekat. Na pivo se přece muselo chodit dál. A opravdu – hned první noc bylo u jinak klidného útvaru slyšet střelbu. A k ošetřovně už vedou postřeleného – no nazdar! Jenže tím zraněným byl sám strážný u brány, který – poslušen rozkazu – použil samopalu proti vetřelcům přelézajícím plot – a sám si prošťelil své předloktí. Jak se to mohlo stát? To se nikdy nevyřešilo.

A tak díky této oběti rozkazu šel život u útvaru dál svým klidným životem budování socialismu.

P. MUDr. Ladislav Kubiček

„Neznámo“ v Růžodolu u Liberce (ale i jinde)

V pohnutých letech politických převratů 1948–1950 došlo k izolaci církevních představitelů u nás: pražského arcibiskupa Josefa Berana, olomouckého arcibiskupa Josefa Matochy, brněnského biskupa Karla Skoupého a českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Víc než rok byli izolováni ve svých rezidencích. Po roce byli přemísťováni do přísně utajených objektů, zvaných „Neznámo“. Pro klid znepokojené katolické veřejnosti poskytl jim k obsluze řádové sestry, které mohla vybrat sama představená. Musely ovšem přijmout podmínky, že se podrobí požadované izolaci a že písemný styk budou mít velmi omezený – pouze prostřednic-

tvím Náboženské Matice s poštovní schránkou Praha.

Po prvním „Neznámu“ v Roželově u Rožmitálu byly sestry s panem arcibiskupem Beranem převezeny v roce 1951 do Růžodolu u Liberce. Sestry – Konráda, Mlada, Evženie a Alena – vděčně

vzpomínají na léta prožitá v „Neznámu“ na různých místech naší země. Děkují Bohu i kongregaci za důvěru a čestné pověření, že mohly jménem a srdcem všech věřících sloužit skoro sedm let Kristu v oko-

vech. Kolik získaly duchovní a pastýřskou péči biskupů, podávanou slovem i příkladem, ví jedině Bůh. V roce 1963 sestry poprvé uviděly zvenčí „zlatou klec“,

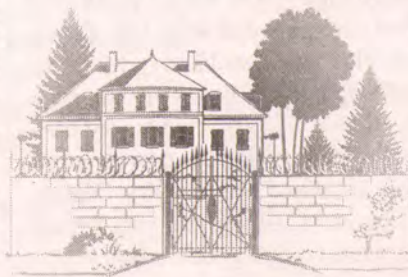
v níž byly více než šest let zavřeny a o níž nevěděly ani, jak zvenčí vypadá. I okna byla

natřena emailovou barvou. Dne 3. října 1963 dostali biskupové částečnou svobodu. Ve vilce po biskupu Podlahovi v Mukařově je navštěvovalo takové množství věřících, že byli v květnu 1964 znovu přemís-

těni do Radvanova a na Žerňovku u Tišnova.

A ještě jedno „Neznámo“ – V dubnu 1951 byli z Kartouz u Jičína přemístěni na izolování v Roželově u Rožmitálu bývalý předseda vlády Msgre Dr. Jan Šrámek a bývalý ministr pošt František Hála. S mons. Šrámkem sdílely od roku 1953 až do jeho smrti izolaci sestry Alena (viz článek „Dvorní dáma Paní Zdislavy“) a Reginalda. Izolace skončila smrtí Šrámkovou a sestry se vrátily do Broumova. S úctou a láskou vzpomínají na tohoto vzácného kněze a politika, který přinesl tolik obětí pro dobro vlasti. Bůh buď jeho odměnou.

podle příspěvku České kongregace sester dominikánek

Živý růženec v Mostě

Ve čtvrtém čísle Zdislavy jsem si přečetla hezký článek paní Ludmily Knesplové o Živém růženci v mladoboleslavské farnosti. Inspirována tímto sdělením chci také zveřejnit zkušenosti o této modlitbě z naší farnosti.

Také u nás byl hlavním iniciátorem náš pan farář – otec Bohuslav Bártek. Byly vytvořeny tři skupiny, celkem tedy 45 členů farního společenství, kteří se zavázali ke společné modlitbě jednoho desátku růžence každý den. Modlíme se od adventu 2000. Pan farář nám obstaral a rozdal mezi nás

kartičky, na kterých je vždy jedno tajemství s krátkým rozjímáním.

Modlíme se jednotlivá tajemství po měsíci a pak si je podle rozpisu vyměníme. Otec Bohuslav každý měsíc obětuje jednu mši svatou za členy Živého růžence. Pravidelně se také k modlitbě a organizačním věcem scházíme.

Propojení farnosti modlitbou utužuje celou farnost, blíže se poznáváme a více hovoříme mezi sebou.

Myslím, že je to velmi krásná cesta k posvěcování sebe a celé farnosti.

K dalšímu růstu prosíme o ochranu a pomoc Pannu Marii.

Bůh nám pomáhej!

Dr. Věra Rokoská, Most

Ohlédnutí za zdislavskou poutí

od farníků z Mladé Boleslavi a Mnichova Hradiště

Do Jablonného jsme přijeli před první poutní mši. Během modlitby svatého růžence, prokládané písněmi se bazilika zaplnila poutníky. Po deváté hodině otec biskup Koukl sloužil svatou mši za přítomnosti mnoha otců a bratrů dominikánů i kněží z diecéze. Naše farnost poprvé za celá léta poutí neměla s sebou duchovní doprovod.

Výlet ke studánce svaté Zdislavy a hrad Lemberk zpestřil po mši svaté naše putování. Někteří z nás se zúčastnili i druhé a třetí mše, kterým předsedali otec biskup Dominik Duka a P. Ondřej Soudský. Ten svým vtipným kázáním zdůraznil důležitost vzájemné odpovědnosti v rodině dominikánů a křesťanů vůbec.

Ludmila Knesplová, Mladá Boleslav

Ilustrační foto: archiv

Naše pouť do Říma

Jelikož v jubilejním roce 2000 se mohlo zúčastnit celonárodní pouti do Říma jen několik málo členů mostecké farnosti, nabídl nám náš pan farář otec Bohuslav Bártek, že uspořádá poutně poznávací cestu do Říma v roce 2001.

Zpočátku bylo velké nadšení, ale pak se začaly objevovat potíže: získání dovolené, rodinné, a zdravotní potíže, délka cesty (10 dnů) a nepohodlí i finanční problémy, což bylo ale až na posledním místě. Nakonec se nás přihlásilo 28.

O většinu starostí se zájezdem se postaral otec Bohuslav. Byla to práce velká a nesnadná. Autobus, průvodce, ubytování a stravování zajišťovala cestovní kancelář Avetour.

Vyjeli jsme na svátek Panny Marie Fatimské 13. května. Průběhem cesty jsme navštívili nejprve Benátky s basilikou a hrobem sv. Marka, prošli jsme pěšky půvabné uličky a projeli se na lodi. Pokračovali jsme do Florencie s basilikou sv. Marie del Fiore i jinými církevními i městskými památkami. Pokračovali jsme do Sieny s ojedinělou basilikou ze 13. století. Navštívili jsme také chrám sv. Dominika, kde je uložena část ostatků sv. Kateřiny Sienské. Pak cesta pokračovala přes Perugia do Assisi, města sv. Františka. Celé město je přes pokročilé opravy stále ještě poznamenáno zemětřesením. Stále se ještě opravuje kostel sv. Kláry, nemohli jsme jí tedy vzdát úctu u jejího hrobu. Křivolaké uličky městečka Assisi nejsou žádnou městskou rezervací, ale opravdu pulsují životem.

Mši svatou jsme měli každý den (kromě Florencie) a vždy na význačných místech – například přímo u hrobu sv. Františka v Assisi.

Dále jsme pokračovali ve své cestě do Říma a Vatikánu, abychom někteří alespoň jedenkrát v životě stanuli na půdě, kudy kráčela pohnutá historie církve. Navštívili jsme všechny hlavní basiliky města Říma. Sestoupili jsme do krypty u sv. Petra, navštívili katakomby sv. Kalista i muzea ve Vatikánu. Mši svatou jsme slavili u sv. Pavla za Hradbami a pomodlili jsme se u hrobu sv. Ignáce.

V Římě jsme prožili celkem tři dny. A protože jsme byli ubytováni v Ostii u moře, otužili si i zaplavali. Z Říma jsme pokračovali přes Apeninské pohoří do Lanciana, kde se ve středověku udál eucharistický zázrak. Odtud jsme pak jeli do Loreta, poutního místa s basilikou, v níž je postaven domeček svaté rodiny. Pak nás čekala ještě Padova s hrobem sv. Antonína. V chrámu sv. Justiny jsme se pomodlili u hrobu sv. Lukáše.

Plní krásných dojmů a duchovních prožitků jsme nastoupili zpáteční cestu domů. Náš průvodce nás po celou cestu důkladně informoval o místech, která navštívíme. Ale zasvěceným, hluboce prožitým výkladem nás provázel a velice obohatil náš otec Bohuslav, který trpělivě vypravoval a byl samozřejmě i naším duchovním průvodcem. Jsme mu za to velmi vděční, protože bez jeho působení bychom byli ochuzeni jak po stránce duchovní, informativní, ale i o jeho ohleduplnost k nám starším a starým. Jeho stále dobrá nálada a také vtipné povídání a vzpomínání některých farníků způsobily, že mezi námi vládla po celou cestu pohoda. Pro většinu z nás to byl celoživotní zážitek, který se už nebude opakovat.

Jsme Bohu za tento dar vděční a ze srdce děkujeme otci Bohuslavu Bártkovi.

Dr. Věra Rokoská, Most

Českodubské podzemí

Český Dub (Talli): Jedna z nejstarších dochovaných staveb v Čechách byla slavnostně otevřena a navrácena původnímu účelu v pátek 11. května během odpoledne.

„Kaple sv. Jana Křtitele je součástí poměrně rozsáhlého komplexu historických budov. Datuje se do roku 1241. Její nalezení bylo pokračováním historicky významných objevů objektů tady v Českém Dubu“, řekl nám těsně před slavnostním znovuvysvěcením kaple ředitel městského muzea PhDr. Tomáš Edel. „V roce 1991 jsme objevili uprostřed zámku zbytky středověkého johanitského kláštera, založeného sv. Zdislavou a jejím manželem Havlem z Lemberka. Následovaly další nálezy a objevy. Kromě románské kaple sv. Jana Křtitele a části věže jsme našli ještě zbytky starších staveb – kostela původní osady Vlastislavice, datovaný do roku 1100, a dům kontura. (Vlastislavice je název osady, která se rozkládala v místech dnešního Českého Dubu – poznatek autorky). Tyto stavby, respektive jejich půdorys, dnes připomínají kameny zasazené do země. „Největší objev na nás patrně ještě čeká. Podle vyprávění generace dnešních padesátníků a starších je někde v podzemí velká kruhová místnost, ke které vede spleť chodeb. Všichni se shodují na tom, že tam jako malí lezli a doma vždycky po návratu dostali co proto, protože se maminky bály, že se děti v podzemí ztratí. Existenci místnosti již potvrdil i průzkum“, upřesnil PhDr. Ebel.

V 16 hodin vstoupil do zcela zaplněné kaple litoměřický biskup Josef Koukl v doprovodu P. Maňásk. Vzápětí přišli zástupci Suverénního řádu Maltézských rytířů vedení prokurátorem hrabětem Strachwitzem. Během slavnostní mše

spojené se znovuvysvěcením kaple a uvedené latinským pozdravem pana biskupa věřícím a latinskými zpěvy, připomněl pan biskup důležitost setkávání lidí, významné historické okamžiky Českodubska, činnost řádu johanitů a v závěru poděkoval městu Český Dub, pracovníkům muzea, archeologům, řemeslníkům a všem ostatním za práci, kterou obnově kaple věnovali.

Po slavnostní mši se otevřel velký sál kláštera, kde se konala slavnost spojená s přednáškou arch. dr. Dobroslava Líbala. Slavnostem v Českém Dubu byli přítomni starosta města Josef Müller, přednosta OkÚ Liberec Oldřich Němec, zástupce krajského úřadu pan Zámečník. Ruch v českodubském podzemí neutichl ani v sobotu, kdy po celý den za velkého zájmu veřejnosti probíhal den otevřených dveří.

„S průběhem celé akce jsme velmi spokojeni a doufáme, že i další obnova památek bude stejně úspěšná“, řekl nám na závěr starosta Müller.

Foto Michal Podzimek:
kaple sv. Jana Křtitele

Sobotecký chrám svatě Máří Magdalény

Městečko pod Humprechtem má ve svém středu mohutný chrám zasvěcený svatě Máří Magdaléně. Ke chrámu postavenému v letech 1590–1596 se váže zajímavá pověst. Oldřich Felix Popel z Lobkovic, pán na Kosti, slíbil soboteckým, že když se vzdají husitské víry a přestoupí na víru katolickou, postaví jim tak velký kostel, že se do něj vejde celý jejich původní kostelíček. Měšťané jako lidé zřítní na slib přistoupili a pan Oldřich jej doslova splnil.

Před započítím těžby kamene vytesali kameníci do skály malý oltáříček s iniciálami patronky kostela: MAR.MAG a letopočtem 1590. Už 24. 8. 1596 pražský arcibiskup Zbyněk Berka z Dubé nový svatostánek vysvětil. Sobotka tak získala chrám o celkové délce 44 metrů. Dokončovací práce ale pokračovaly ještě několik let.

V roce 1601 získal kostel zvony. Zvonařský mistr Baltazar Hofman z Nového města Pražského ulil hlavní zvon zasvěcený patronce kostela a roku 1629 zhotovil zvonek pro malou věžičku roudnický zvonař Tomáš Fryč. Další zprávy hovoří o provedení velikonoční hry roku 1628. V roce 1630 byly zakoupeny malé varhany.

Sobotce se – právě tak jako jiným místům – nevyhnuly útrapy třicetileté války, došlo několikrát ke změně duchovní správy. Rok 1710 poškodil Sobotku velkým požárem. Zasáhl také budovu děkanství a střechu kostela. Dlouhotrvající opravy přinesly kostelu i děkanství dnešní, barokní podobu. Po 98 letech začala další rozsáhlá oprava celé stavby. Kostel získal novou střešní krytinu, věž i novou vazbu, na obnovenou báň byl roku 1812 upevněn křížek. Věž, včetně hlavního vchodu, získala roku 1828 konečnou podobu, kterou můžeme obdivovat i dnes.

V roce 1987 mladý děkan Petr Němec zahájil generální opravu chrámu. Ta byla dokončena za působení současného patera Zdeňka Maryšky. Kostel byl znovu slavnostně vysvěcen 24. 8. 1996.

Mons. Josef Helikar kněz Kristův

Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi!

*Sestra Ludmila Vutkánová
rodina Markova a Kocourkova*

Dne 15. července 2001 tomu už bude jeden rok, co byl naším nebeským Otcem povolán do věčného domova čestný prelát Jeho svatosti, kanovník, děkan svatoštěpánské kapituly v Litoměřicích etc.

Ke vzpomínce se připojuje i redakce časopisu Zdislava. Otec Josef byl až do poslední chvíle obětavým a pracovitým členem redakční rady našeho diecézního časopisu, do kterého také sám často přispíval články i fotografiemi z vlastního bohatého archivu. Často na něho vzpomínáme.

Ať mu sám Pán odplatí za jeho obětavou kněžskou službu i za všechno to, co tak nezištně pro časopis Zdislava dělal!

DOBROVOLNÁ SLUŽBA MLÁDEŽE v katolické církvi v České republice

V posledních týdnech se začaly ve farnostech české a moravské církevní provincie distribuovat letáky o dobrovolné službě mládeže. Věříme, že se leták dostane do rukou mnoha mladých lidí a že se najdou ti, kteří výzvu biskupů přijmou a nabídnou své síly pro novou evangelizaci našeho národa.

Uvádíme zde podstatnou část letáku. Na internetové adrese www.volny.cz/dobrovolnik pak můžete najít zveřejněný celý projekt, což vám umožní seznámit se s ním do všech podrobností.

Mladí, církev vás potřebuje!

S touto výzvou se obrací biskupové Čech a Moravy na vás, na mladé lidi. Církev současné doby potřebuje váš elán, vaše síly a vaše nápady. Proto se v tuto chvíli i na Tebe obra-

cejí biskupové s výzvou: **Nabídní jeden rok svého života úplně pro Boha.**

Výzva biskupů k této službě vychází z jistoty, že nejlepšími apoštoly mladých lidí jsou sami mladí. Vstoupit do dobrovolné služby znamená zcela konkrétně přijmout s církví úlohu stát se aktivními v evangelizaci našeho národa.

Kdo jsou to dobrovolníci?

Věřící mladí lidé, nejméně osmnáctiletí, kteří přeruší na

rok své zaměstnání nebo školu a takto získaný čas věnují zdarma organizované službě potřebným a službě Bohu.

Jde tedy o dospělé mladé lidi, kteří se ke službě nejdříve rok připravují a pak jeden rok žijí v malých skupinkách (dva až čtyři) na farách a spolupracují s místním knězem.

Co služba dobrovolníků obsahuje?

Jejich činnost se soustřeďuje především na animování aktivit ve volném čase věřících i nevěřících dětí a mladých lidí.

Příprava mladých zájemců o dobrovolnou službu:

Roční příprava prvních zájemců začíná na podzim 2001 a obsahuje vždy jeden víkend v měsíci. Polovinu víkendových setkání prožijí v rámci diecéze, kterou si pro svoji službu vybrali. Zbýlá setkání budou patřit víkendové podobě Studijně-formačního kurzu Sekce pro mládež ČBK.

Závěrečné soustředění se bude konat od poloviny července do poloviny srpna 2002. Pak bude následovat rozeslání po skupinách na fary na školní rok 2002–2003.

Během roku dobrovolné služby se budou dobrovolníci pravidelně scházet. Mladý dobrovolník během roku přípravy a roku služby absolvuje

i Studijně-formační kurz Sekce pro mládež ČBK.

Podobnou přípravou projdou i kněží, kteří přijmou dobrovolníky na své fary.

Zajištění dobrovolníka:

Dobrovolník má hrazeno sociální a zdravotní pojištění, ubytování a stravu a dostává malé kapesné.

Co je možné si od dobrovolné služby v církvi slibovat?

- Oživení evangelizační a pastorační činnosti ve farnostech, a to hlavně mezi dětmi a mládeží.

- Rozvoj evangelizačního působení v náročnějších částech diecéze, např. v pohraničí.

- Povzbuzení kněží a nenásilná formace ke vzájemné spolupráci kněží a laiků.

- Znamení evangelijní prostoty a odporu proti konzumní mentalitě společnosti.

- Pro samotné dobrovolníky dvouletá hluboká formace jejich vlastního života a příležitost k vyzrání. Období této služby může tedy mladým lidem pomoci rozpoznat své životní povolání.

- Pro nezaměstnané nabídka smysluplně prožitého času.

Jak odpovíš na výzvu biskupů?

Informace a přihlášky je možné získat v Diecézním centru pro mládež (ADCM, DCM) diecéze, ve které se rozhodneš sloužit (v litoměřické diecézi je to Diecézní centrum pro mládež, Dómské náměstí 10, 412 01 Litoměřice, tel. a fax 0416/731449, 734423 nebo 0603/452001, e-mail: danieladcm@worldonline.cz)

Vyhrazeno pro služební údaje pošty

Mons. BEZDĚK MILAN BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ KONZISTOR

PoNoS 006/01
AMIS PRAHA
141 00 PRAHA 4

KONZISTOR
412 88 LITOMĚŘICE

1